

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/117/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713010310
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Chovanko
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6713010310.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Chovanka a sudcov JUDr. Juraja Babjaka a JUDr. Jána Deáka, na verejnom zasadnutí konanom 28.04.2015 prejednal odvolania obžalovaného A. B. a poškodeného T. L. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 22.07.2014, sp. zn. 4T 70/2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX a poškodeného T. L., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Vyššie označeným rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený a bola mu určená skúšobná doba 4 rokov. Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. bol mu uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu na dobu 4 rokov. Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. bolo obžalovanému uložené, aby počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému T. L., nar. XX.XX.XXXX, škodu vo výške 1.500,- Eur, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody bol tento poškodený podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice podal odvolanie obžalovaný, ktoré smerovalo proti všetkým výrokom a v zákonnej lehote podal odvolanie aj poškodený T. L.. V písomných dôvodoch obžalovaný v podstate argumentoval tým, že už v prípravnom konaní sa vyšetrovateľ nezaoberal spôsobom jazdy vodiča autobusu P.. Zo znaleckého dokazovania totiž jednoznačne vyplynulo, že na dopravnú nehodu malo vplyv okrem nedania prednosti v jazde a zakrytého výhľadu aj rýchlosť autobusu v ľavom jazdnom pruhu, nefungovanie semaforov a prechádzajúca sanitka. Vodič autobusu mohol zabrániť dopravnej nehode, keby dodržal pravidlá cestnej premávky, pretože jazdil rýchlosťou 100 km/hod. a predpísanú rýchlosť tak prekročil o 40 km/hod. Relevantné pre zavinenie dopravnej nehody je tá skutočnosť, že ak by vodič autobusu dodržal predpísanú rýchlosť 60 km/hod., tak by k stretu vozidiel nedošlo a vozidlá by sa bezpečne minuli.

Znalec sa vyjadril, že každá z uvedených príčin bola rovnako podstatná pre vznik dopravnej nehody na strane obžalovaného i vodiča autobusu a súd tak uzavrel, že ich zodpovednosť na vzniku dopravnej nehody je rovnaká.

V závere odvolania zdôraznil, že je ochotný prijať rozhodnutie súdu, je mu ľúto skutku a je rozhodnutý znášať následky. Nemôže byť však spokojný s priebehom prípravného konania, čo nakoniec potvrdilo

aj znalecké dokazovanie a priebeh súdneho konania. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil do prípravného konania za účelom vykonania navrhovaného dokazovania.

Poškodený T. L. v písomných dôvodoch v podstate argumentoval tým, že v prípravnom konaní si ako poškodený majetkovú škodu vo výške 3.000,- Eur uplatnil včas a jej výšku preukázal listinnými dôkazmi, ktoré boli súdu predložené. Tiež si uplatnil nemajetkovú škodu vo výške 30.000,- Eur, keď konaním obžalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva ako manžela alebo jej a do práva spoločných dcér, ktoré stratili vlastnú matku. S nebohrou ako manželkou pred jej smrťou tvorili normálnu fungujúcu rodinu s dobrými citovými a sociálnymi väzbami. Smrť manželky a matky pozostalých detí zásadným spôsobom zasiahla do ich spoločného života a jej smrťou utrpeli citovú ujmu, spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, zúfalstva a šoku z jej smrti, s čím sa nevedia vysporiadať ani po 3 rokoch od jej usmrtenia.

Prvostupňový súd pochybil, keď pri určení peňažnej náhrady neprihliadol na nenapraviteľný smrteľný následok, ktorý vznikol protiprávnym konaním obžalovaného. Súd mal dostatočne preukázať, že jeho konaním im vznikla nemajetková ujma a bolo porušené ich právo na ochranu osobnosti s neodstrániteľnými následkami.

Smrť ich manželky a matky spôsobila veľký zásah do ich práva na súkromie a ide o závažnú a značnú ujmu. V závere poukázal na záver znalca, ktorý uviedol, že rýchlosť vozidla autobusu bola podstatná vzhľadom na následky nehody, ale pokiaľ ide o správanie obžalovaného, ktorý svojou jazdou nedal prednosť oproti idúcemu vozidlu, aj pokiaľ by sa pohyboval rýchlosťou 60 km/hod., mal počkať, kým sa uvoľní výhľad oproti stojacemu autobusu.

Z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil výroky týkajúce sa náhrady škody a vo veci sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 33.000,- Eur.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Okresný súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie aj o prečine usmrtenia, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba, vrátane preverenia jeho obhajobných tvrdení. V týchto smeroch okresný súd dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktoré mu z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., nemožno nič vytknúť. Pri hodnotení dôkazov prvostupňový súd reagoval aj na rozpory, ktoré sa medzi jednotlivými dôkazmi vyskytli, pričom tieto rozpory preklenul úvahami, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného prečinu usmrtenia skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Prvostupňový súd starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu, vecne správne reagoval na obhajobné tvrdenia obžalovaného, tieto preveril vykonaným dokazovaním a následne sa so všetkými dôkazmi vyrovnal logickým spôsobom, nevzbudzujúcim podľa zistenia odvolacieho súdu pochybnosti o správnosti skutkových zistení, vrátane tých, ktoré boli nevyhnutné pre záver o existencii zavinenia obžalovaného na spáchaní žalovaného prečinu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval zistené skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného u prečinu usmrtenia. Keďže sa s týmto postupom krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si v otázke zistenia skutkového stavu a právnej kvalifikácie osvojil, bez potreby ho opakovať.

Krajský súd tiež zistil, že z technického hľadiska táto dopravná nehoda mala príčinu vzniku v nesprávnej technike jazdy obžalovaného, ktorý vytvoril primárne na vozovke kolíziu situáciu. Konal totiž v príkrom rozpore s § 19 ods. 4 veta prvá zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, podľa ktorého vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde proti idúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám,

električke jazdiacej v oboch smeroch a chodcom prechádzajúcich cez vozovku. Výrazom dať prednosť v jazde v zmysle § 2 ods. 2 písm. b) citovaného zákona sa rozumie, povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy. Dospel tak k jednoznačnému a vykonaným dokazovaním bez akýchkoľvek pochybností preukázanému záveru, že prvou a primárnou príčinou posudzovanej dopravnej nehody bolo nesprávne konanie obžalovaného, ktorý vznik kolíznej situácie na vozovke spôsobil najskôr tým, že nedostatočne sledoval dopravnú situáciu pred sebou, vzhľadom k jazdnému úkonu, ktorý mienil na vozovke vykonať (odbočiť) a následne v dôsledku nedostatočného sledovania dopravnej situácie začal vykonávať odbočovací manéver, pričom sa opakovane priznal, že oproti prichádzajúci autobus vôbec nevidel. I keď vodič autobusu sa pohyboval v čase dopravnej nehody neprimeranou rýchlosťou, t.j. 100 km/h napriek tomu, že povolená rýchlosť bola len 60 km/h, táto skutočnosť však vôbec nebola príčinou dopravnej nehody, keďže by autobus cez predmetnú križovatku nesporne spoľahlivo prešiel bez komplikácií a nestalo sa tak len výslovne s príčinením obžalovaného, ktorý prichádzajúci autobus nevidel a napriek tomu začal odbočovať. Preto záver okresného súdu, že „mieru zavinenia u oboch účastníkov dopravnej nehody vyhodnotil ako rovnakú“ je preto nenáležitý a v rozpore s vykonanými dôkazmi.

Správne teda postupoval okresný súd, keď obžalovaného uznal za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., pretože v danom prípade boli naplnené všetky formálne znaky uvedeného prečinu. Formálny znak uvedený v § 149 Tr. zák., t. j. porušenie dôležitej povinnosti je daný porušením vyššie špecifikovaného ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, pretože ich závažné porušenie malo za následok smrť alebohej.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenie ani vo výroku o treste. Okresný súd pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami uvedenými v § 34 ods. 4 Tr. zák. Vzhľadom na doterajšiu bezúhonnosť a poľahčujúce okolnosti, uložený podmienkový trest vo výmere 2 rokov v kombinácii s primeraným trestom zákazu činnosti a povinnosťou počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradiť škodu, aj krajský súd považuje za dostatočný a primeraný. Nezistil preto žiadne skutočnosti na jeho revíziu v prospech obžalovaného.

Výrok o náhrade škody, ktorým bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 1.500,- Eur, za použitia § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd nemenil a považoval ho v rámci adhézneho konania za dostatočný. V súvislosti s výrokom, ktorým bol poškodený so zvyškom nároku na náhradu škody a tiež s nárokom na nemajetkovú ujmu odkázaný na občianske súdne konanie, krajský súd konštatuje, že nepochybne poškodený má právo domáhať sa aj nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s usmrtením jeho manželky a matky detí. V posudzovanom prípade však k smrti alebohej došlo zo strany obžalovaného nedbanlivostným konaním a keďže aj nedovolená rýchlosť autobusu mala nesporne vplyv na tomto spôsobenom následku, je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie v tomto smere, ktoré by však boli nepochybne nad rámec trestného konania. Preto krajský súd tiež odvolanie poškodeného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.